

ČESKÁ REPUBLIKA

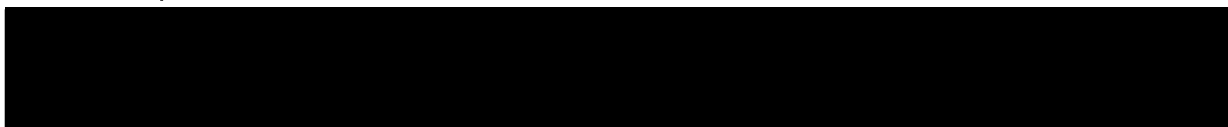
ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Veroniky Novotné a přísedících JUDr. Ireny Volfové a Josefa Jahna v hlavním líčení konaném dne **18. dubna 2024**

takto:

Obžalovaný

je vinen, že

1.

dne 15. 5. 2023 kolem 13:50 hodin v [redacted]
v domě čp. [redacted] v místě jejich společného bydliště, pod vlivem alkoholu, opakovaně vyhrožoval poškozené [redacted] tím, že jí zabije, zejména uvedl, že jí poleje benzínem a zapálí, což v poškozené vzbudilo důvodnou obavu o její život,

2.

v přesně nezjištěné době nejméně od začátku roku 2021 do 15. 5. 2023 v [redacted]
[redacted] bez povolení vypěstoval a dále zpracoval za účelem toxikomanského zneužití přesně nezjištěné množství konopí setého – marihuany (rod Cannabis), což je látka uvedená v seznamu omamných látek v příloze č. 3 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s obsahem účinné psychotropní látky delta-9-THC (tetrahydrokanabinol), což je psychotropní látka uvedená v příloze č. 4 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., přičemž dne 15. 5. 2023 měl u sebe 16,7 g vrcholové části a drti rostliny konopí, což představuje 14,1 g toxikomansky využitelného materiálu – jemné drti využitelné sušiny rostliny konopí, která obsahovala účinnou látku delta-9-THC o koncentraci 4,0%,

tedy

ad 1.

jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

ad 2.

neoprávněně vyrobil omamnou a psychotropní látku,

čímž spáchal

ad 1.

přechin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku,

ad 2.

přechin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 12 (dvanáct) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1, § 84 a § 85 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na **zkušební dobu v délce 3 (tři) roky** s tím, že se nad obžalovaným vyslovuje **dohled.**

Podle § 85 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládají **přiměřené povinnosti** v průběhu zkušební doby

- **zdržet se kontaktování poškozené** [redacted] a to i prostřednictvím prostředků komunikace na dálku, včetně kontaktů realizovaných prostřednictvím třetích osob,
- **absolvovat resocializační program „Tvá volba“.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci**, a to 12,1 g zhomogenizovaného materiálu sušiny konopí setého (brutto 13,2 g), uloženého ve skladu Policie ČR, Krajského ředitelství Jihočeského kraje.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a § 99 odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **ochranné léčení protialkoholní ve formě ambulantní.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se **poškozená:** [redacted] trvale bytem [redacted] odkazuje se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Skutkový stav byl zjištěn z prohlášení viny obžalovaným, jeho výpovědi, výpovědi poškozené [redacted] svědků [redacted] V souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu byly čteny protokoly o výsledku svědků [redacted] Soud za splnění podmínek § 211 odst. 6 trestního řádu přečetl úřední záznamy o podaném vysvětlení [redacted] Klíčovým důkazem byl i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie vypracovaný [redacted] A konečně opominout nelze ani

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

důkazy listinné, konkrétně úřední záznamy Policie ČR, SMS a Whatsapp zprávy, fotodokumentaci, záznamy o dechové zkoušce, protokol o prohlídce těla, záznamy o volání na linku 158, protokol o ohledání místa činu s náčrtem a fotodokumentací, protokol o vydání věci, lékařské zprávy, úřední záznamy o vykázání a osobní výkazy obžalovaného, včetně listiny o ukončení ambulantní léčby a rozhodnutí v předchozí trestní věci obžalovaného, listin o průběhu dohledu, rozsudku o rozvodu manželství, výpisu z účtu a listin z centra ANA.

3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.
4. Na úvod soud předestírá, že ve vztahu k bodu 2 výroku rozsudku prohlásil obžalovaný vinu, soud toto prohlášení viny přijal, neboť neměl pochybnosti o jeho úplnosti a pravdivosti. Ostatně soud neměl žádných pochyb o průběhu skutkového děje. V tomto kontextu je na místě odkázat především na důkazy listinné, zejména protokol o ohledání místa činu, odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie, a také okolnosti, za kterých vyšlo najevo podezření ze spáchání tohoto skutku. Shromážděný důkazní materiál tak bezesbytku osvětluje skutkový děj a není na překážku přijetí prohlášení viny.
5. Po právním posouzení jednání popsaného pod bodem 2 výroku soud uzavírá, že obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, neboť neoprávněně vyrobil omamnou a psychotropní látku.
6. K naplnění znaků skutkové podstaty tohoto přečinu soud uvádí následující. Je nepochybné, že marihuana je látka uvedená v Nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek v příloze č. 3, seznamu omamných látek č. 3 s obsahem účinné psychotropní látky delta-9-THC (tetrahydrokanabinol), což je zakázaná látka uvedená v Nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, v příloze č. 4, seznamu psychotropních látek č. 4, a jako s takovou s ní nelze nakládat či ji vyrábět bez příslušných oprávnění. A příslušnými veřejnosprávními povoleními obžalovaný zcela nepochybně ani v jednom případě nedisponoval.
7. Obžalovaný pak naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu tím, že drogu vyrobil, což se v tomto případě jedná vypěstování rostlin konopí a jejich následné zpracování sušením za účelem získání marihuany v toxikomanicky zneužitelné formě.
8. Zbývá jen doplnit, že obžalovaný jednal ve formě úmyslu přímého, neboť při zohlednění průběhu skutkového děje (pěstování rostlin konopí) lze jen stěží uvažovat o jiné formě zavinění, když obžalovaný musel vyvinout cílenou snahu k dosažení požadovaného cíle, tedy získání drogy - marihuany.
9. Soud tedy uzavírá, že s ohledem na prohlášení viny se bude věnovat pouze odůvodnění výroku o vině v bodě 1 výroku rozsudku, trestu a náhradě škody.

II. Skutková zjištění a právní kvalifikace ke skutku popsanému pod bodem 1 výroku rozsudku.

10. Obžalovaný i skutkem popsaným v obžalobě pod bodem 1 (tedy zvláště závažným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku) prohlásil vinu. Soud však toto prohlášení viny nepřijal, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho přijetí stanovené trestním řádem – klíčovou byla především pochybnost o průběhu skutkového děje, proto soud dospěl k závěru, že je na místě provést ve věci dokazování, aby skutkový děj byl osvětlen nade vší pochybnost, tedy ve standardu nutném pro závěr o vině obžalovaného. Ostatně prohlášení obžalovaného vzbuzovalo pochybnosti o jeho vážnosti, neboť on sám uvedl, že trestní řízení chce mít za sebou, což je jen stěží důvod pro jeho odsouzení.

11. Obžalovaný ve své velmi obsírné výpovědi v hlavním líčení doznal, že poškozenou opakovaně napadal, uvedl, že se hádali a v průběhu hádek jí urážel, připustil i fyzické násilí z jeho strany. Současně ale poukazoval i na roli poškozené v konfliktech – především v hádkách, kdy jej či jeho rodinu urážela, a to velmi vulgárně. Poukazoval také na žárlivost poškozené, scény, které mu dělala, i důsledky jejího chování, kdy je postupně přestávali navštěvovat známí. Obžalovaný rozporoval, že by jí měl vyhrožovat za použití flobertkového revolveru, současně ale připustil rozbíjení nábytku (v pěti případech). Soužití s poškozenou popsal jako konfliktní již zhruba rok a půl po svatbě, docházelo k hádkám, které se stupňovaly, nejhorší to bylo poslední rok. Zároveň ale opakovaně poukazoval na aktivní roli poškozené, hádky často vyvolávala. Současně ale také zmiňoval to, že oba nadužívali alkoholické nápoje, pod vlivem alkoholu se pak stával agresivnější, méně se ovládal, jakkoli doplňuje, že poškozená „věděla, jak ho vytočit do běla“.
12. Naproti tomu poškozená popisuje soužití s obžalovaným jako konfliktní v podstatě od roku 2015, dává to do souvislosti s finančními problémy manžela, které vyústili v narušení jejich soužití. Jednání ze strany obžalovaného pak popisuje jako typické projevy domácího násilí, tedy nadávky a urážky, a to velmi vulgární, ponižování, ať již narážkami na její vzhled, oslovením srovnáváním s jinými ženami ve velmi negativních konotacích, tedy různé formy psychického násilí, ale také násilí fyzické – brachiální (facky, rány pěstí, kopy, stržení na zem, tahání za vlasy) v různé intenzitě a četnosti. Popisuje také postupné stupňování násilí, které vygradovalo úrazem oka (pozn. soud - březen 2021, jak vyplývá z listinných důkazů, zejména lékařských zpráv a úředních záznamů policie), po tomto incidentu došlo ke zklidnění. Zhruba po půl roce však poškozená znovu začala čelit útokům ze strany manžela, jehož útoky se opět stupňovaly, nejhorší období byly poslední tři měsíce před zásahem policie (květen 2023). V posledním období proběhl útok kytarou, kdy ji bil do ruky, i incidentu, který vyústil v jeho vykázání, kdy jí vyhrožoval, urážel ji, a nakonec to vyústilo v její útěk z domu, protože jí opakovaně vyhrožoval zabitím, později i podpálením domu, velmi hrubě jí urážel. Ten poslední den třikrát volala policii. Jeho násilné projevy dává do souvislosti s nadužíváním alkoholu, kdy byl velmi často opilý, pil zejména o víkendech, neboť byl řidič z povolání. Soud také nemůže opominout fakt, že uvádí také, že jí obžalovaný vyhrožoval zabitím, mířil na ní zbraní či rozbíjel nábytek nebo dveře. Poškozená také uvedla, že na obžalovaného žárlila, když jí provokoval.
13. Jak již soud uvedl, výpověď obžalovaného byla velice obsírná, jeho projev velmi často rozbíhavý, ztrácel se v detailech, současně však je poměrně věrohodný, obžalovaný připouštěl svou roli v konfliktech, přiznával brachiální násilí, urážky, nadávky či výhrůžku zabitím, současně ale útoky zasazoval do kontextu, do širšího rámce jejich soužití, jak jej vnímal on sám. Jakkoli soud není zcela nekritickým k líčení událostí obžalovaným, který má snahu do určité míry bagatelizovat své chování a přenášet odpovědnost za svá selhání na druhé, je třeba již nyní konstatovat, že jeho líčení vztahu mezi ním a poškozenou více odpovídá realitě jak, je dokumentována dalšími důkazy. Je pravdou, že obžalovaný se na poškozené dopouštěl násilí, ostatně on sám to nepopírá, naopak přiznává to, stejně tak přiznává urážky i výhrůžky, avšak současně poukazuje na chování poškozené, která jak vyplynulo z dokazování nebyla pouze obětí, velmi část i ona konflikty rozdmýčovala či byla dokonce jejich iniciátorem.
14. Soud již nyní zdůrazňuje, že nelze každé násilí ve vztahu vnímat jako domácí násilí. Ustálená judikatura, především pak rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 850/2022 ze dne 12. 10. 2022 ve spojení s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 4 Tdo 1448/2012, jednoznačně vymezuje pojem domácího násilí jako patologického vztahu vyznačující se asymetrií v mocenské struktuře a stálostí ve vymezení rolí agresor-oběť, určitou mírou dlouhodobosti, byť ta bezesporu není obecně kvantifikovatelná, neboť je nutno přihlížet ke konkrétním formám násilí ve vztahu, jeho intenzitě a v neposlední řadě i souběhu různých forem domácího násilí. Domácím násilím tedy není a nemůže být tzv. „italská domácnost“, tedy jakákoli forma konfliktního soužití, kde dochází ke střídání rolí mezi agresorem a obětí. A právě v konfliktním a dlužno dodat, že velmi patologickém vztahu obžalovaný s poškozenou žili.

15. Je sice pravdou, že na první pohled se může zdát, že obžalovaný je typickým agresorem, jeho somatotyp, halasný projev, fyzická síla i chování k poškozené totiž na první pohled dávají za pravdu poškozené, že byla obětí násilí (a to v různých formách) ze strany obžalovaného. Ostatně obžalovaný nepopírá, že poškozenou opakovaně napadal, bil ji či urážel, nepopírá ani výhrůžky. Soud na tomto místě považuje za nutné důrazně odsoudit chování obžalovaného k poškozené, je totiž nejen nepřijatelným, ale nemorálním a zcela odpudivým projevem fyzické převahy a neschopnosti zvládnout konfliktní situace ve vztahu, ale není zločinem tzv. domácího násilí ve smyslu § 199 trestního zákoníku.
16. Klíčovou otázkou, na kterou je nezbytné zodpovědět, je totiž právě charakter jejich soužití, vzájemný vztah a v neposlední době rozvržení rolí v rámci vztahové dynamiky. A právě v odpovědi na tuto otázku závisí posouzení jednání obžalovaného ve smyslu trestněprávně postižitelného jednání. Soud však nemůže nezmnít, že posouzení této otázky je věcí velmi složitou, mimo jiné i s ohledem na charakter projednávaného zločinu, pro který je typické, že je páchan „za zavřenými dveřmi“, v soukromí a beze svědků. Klíčovým je tak věrohodnost poškozené a svědků žijících ve společné domácnosti, stejně tak jako věrohodnost obžalovaného. Většina dalších důkazů má pak podpůrný charakter, osvětluje různé projevy soužití v tomto případě manželů navenek, či doplňuje střípky z jejich života, které se odehrály před svědky. A právě tyto důkazy vedly soud k závěru, že soužití obžalovaného s poškozenou bylo soužití patologické, plné různých forem násilí, velmi konfliktní, ale nikoli tím, co lze podřadit pod pojem domácího násilí, protože v něm figurovala právě ona mocenská asymetrie a docházelo ke střídání rolí.
17. Jakkoli tedy poškozená ve své výpovědi ve své podstatě popisuje typické projevy domácího násilí je zřejmé, že ani ona nepodává věrohodný obraz skutkového děje, i ona sama totiž některé aspekty jejich soužití zkresluje, bagatelizuje svůj podíl viny na eskalaci či dokonce vzniku konfliktů. Lze přisvědčit obhajobě, že to byla i poškozená, která byla v některých okamžicích agresorem, byť nikoli v obecně přijímaném obrazu fyzického napadení. Soud totiž nemůže odhlédnout od toho, že jako existují různé formy domácího násilí, existují i různé formy násilí obecně, a některé nemají fyzické projevy, ale jsou zaměřené do roviny psychické – mezi ně patří i ony již zmiňované urážky, ponižování, zesměšňování, ale i projevy silné žárlivosti, či kontroly sociálních kontaktů. Jakkoli soud je přesvědčen, že poškozená před soudem nelhala vědomě, ale současně nemůže považovat její výpověď za zcela pravdivou. Poškozená totiž zcela zjevně osobností se sklonem k autosugesci, kdy zkresluje vnímání prožitých událostí v kontextu k vlastnímu získanému přesvědčení o průběhu skutkového děje. Je to patrné nejen z některých rozporů v její výpovědi s dalšími ve věci provedeným dokazováním, ale také s ohledem na její nonverbální projevy v průběhu hlavního líčení, soud nemohl přehlédnout reakce odmítavé poškozené na obsah prováděných důkazů, které nezapadaly do jí předkládaného obrazu skutkového děje, a tyto byly velmi výrazné, zcela netypické pro osobu poškozeného.
18. Na výše uvedených závěrech pak nemůže zmínit nic ani výpověď syna poškozené, svědka [REDAKCE] který skutečně popisoval konflikty mezi obžalovaným a poškozenou, násilí v jejich vztahu, hádky a ataky obžalovaného, ale současně v jeho projevu byla patrná silná antipatie k obžalovanému, a zjevná snaha o nalezení viníka, která ale vygradovala v určité černobílé vidění skutkového děje, které se propsalo i do jím líčeného vztahu mezi obžalovaným a jeho matkou. Jakkoli je popsán postoj svědka zcela pochopitelný, poškozenou je jeho matka, nemůže jej soud nezohlednit v hodnocení validity jeho výpovědi. Ostatně i za situace, kdy svědek [REDAKCE] straní poškozené, i on uvádí, že za hádky mohl obžalovaný v sedmdesáti procentech případů, jeho provokace, které následně vygradovaly v hádky, označuje jako „blbé kecy“, což byly narážky na jiné ženy atp. Na straně druhé i on připouští, že ne vždy to bylo úmyslné, uvádí také, že hádky trvaly poměrně dlouho, stalo se obžalovanému „praskly nervy“ a vyústilo to ve fyzické napadání. Během hádek docházelo k vzájemnému urážení, poškozená útočila (nadávala) i jeho rodině, stejně tak ale obžalovaný útočil na matku poškozené, svědkyni [REDAKCE] Soud také

nemůže opominout fakt, že svědek při líčení událostí v rodině doplnil další projevy násilí, a to větší intenzity i četnosti útoků, než uváděl v řízení přípravném odůvodnil to dřívější snahou obžalovanému neuškodit, nicméně důvody, které ho vedly k přehodnocení postoje jen dokládají právě prohlubující se negativní vztah k obžalovanému, který se promítl do jeho výpovědi a některých postojů (zejména v otázkách jím očekávaného přístupu obžalovaného).

19. Svědkyně [REDAKCE] matka poškozené, která s nimi žila ve společné domácnosti, rovněž popsala jejich vztah jako velmi konfliktní, avšak napjatý, mluvila o častých hádkách, nadměrné kritičnosti obžalovaného, kdy poškozená už to nevydržela a začala se s obžalovaným hádat a „už to jelo“. Svědkyně velmi podrobně popisuje napadení z března 2021 a května 2023, které vyvrcholilo vykázaním obžalovaného. Vyloučila, že by docházelo k fyzickým útokům poškozené na obžalovaného, ale připustila žárlivost poškozené. I při hodnocení této výpovědi soud nemůže přehlédnout vztah svědkyně k poškozené, avšak co je mnohem zásadnější je vývoj její výpovědi v průběhu trestního řízení, kdy s postupujícím časem je svědkyně k obžalovanému kritičtější a mluví o vyšší míře odpovědnosti obžalovaného probíhajícími konflikty.
20. Jak již tedy bylo opakovaně uvedeno, soud po pečlivém zvážení skutkových okolností dospěl k závěru, že nelze hovořit o domácím násilí ve smyslu ustanovení § 199 trestního zákoníku, bez ohledu na to, jak byl vztah mezi obžalovaným a poškozenou konfliktní a že bezesporu docházelo k opakovanému fyzickému napadání a urážkám poškozené ze strany obžalovaného, nelze uzavřít, že role agresora a oběti se nestřídaly, že to byl výhradně obžalovaný, kdo na poškozenou útočil. I poškozená totiž (dokonce i podle tvrzení svého syna, svědka [REDAKCE] některé hádky vyprovokovala, některé projevy její žárlivosti také lze hodnotit již jako sociální kontrolu, právě toto střídání rolí je důvodem, proč na první pohled závadové jednání obžalovaného nemůže být posouzeno jako domácí násilí. Jednotlivé zdokumentované ataky, které byly předmětem dřívějších řízení pak soudu nepřísluší posuzovat, neboť není oprávněn rozhodovat v přestupkových věcech, co se týče napadení z 6. 3. 2021 tak v tomto případě poškozená neudělila souhlas s trestním stíháním obžalovaného (na rozdíl od incidentu z 15. 5. 2023), a proto je trestní stíhání obžalovaného nepřijatelné pro překážku absence souhlasu poškozené.
21. Soud má k dispozici již zmiňované listinné důkazy, které dokumentovaly některé z konfliktů, především se jedná o listiny k napadení z 6. 3. 2021, kdy obžalovaný údery do obličeje napadl poškozenou a způsobil jí zlomeninu kostí obličeje a poranění oka. Významnými jsou i listiny vztahující se k jednotlivým přestupkovým řízením, které dokumentují, že v průběhu zejména let 2018 – 2019 a 2022 docházelo k jednání, které bylo možno označit jako přestupky proti občanskému soužití spočívající v urážkách poškozené nebo jejím slovním napadání. Jakkoli tato přestupková jednání či úřední záznamy policie nebo rozhodnutí o odložení věci svědčí na první pohled pro závěr o vině obžalovaného, soudu neuniklo, že z odůvodnění některých rozhodnutí je patrná jistá vzájemnost, opilost obou partnerů a konfliktní soužití.
22. V kontextu listinných důkazů pak je možno hodnotit i výpovědi svědků, kteří nežili s obžalovaným a poškozenou ve společné domácnosti. Jedná o rodinné známé, rodinu obžalovaného a také sousedy. Svědek [REDAKCE] hovoří o konfliktním soužití, byl přítomen hádkám, účast obou manželů ale vnímá jako rovnocennou, nadávání bylo vzájemné. O hádkách mezi obžalovaným a poškozenou mluví i svědek [REDAKCE] i on je popisuje jako vzájemné. Svědkyně [REDAKCE] hovoří o hádkách, jednou viděla na poškozené modřiny, ale nebyla přítomna hádkám, ani napadení poškozené, s výjimkou úderu prutem. Její výpověď však zcela nekoresponduje s výpovědí jejího partnera svědka [REDAKCE] který hovoří o roztržce mezi svědkyní a poškozenou, která měla být důvodem k ukončení kontaktů mezi nimi (důvodem této roztržky byla dle popisu svědka žárlivost poškozené), stejně tak jako popisoval některé události (kotvení loďky), které dokumentují žárlivost poškozené. O žárlivosti hovoří i svědkyně [REDAKCE] kterou poškozená v rámci žárlivých výpadů vulgárně napadala. Stejně tak i svědek [REDAKCE] který hovoří o žárlivé scéně, poté, co obžalovaného přivezl z firemního večírku, či o provokacích ze strany poškozené, které vedly k hádkám, kterým byl přítomen, které vyvrcholili ze strany

obžalovaného hozením židle či plivnutím, které ale svědek popisoval spíše jako projev neschopnosti obžalovaného ukončit konflikt jiným způsobem. Svědek [REDACTED] pak hovořil o zablokovaném telefonu ze strany poškozené a rovněž o její žárlivosti. O vulgaritě poškozené hovoří i rodinní příslušníci obžalovaného (svědci [REDACTED]) a koneckonců jí dokazují i zajištěná elektronická komunikace (SMS a WtasApp zprávy).

23. Stejně tak i nadužívání alkoholu ze strany obžalovaného i poškozené hovoří další svědci, ať již se jedná o sousedy, či rodinné známé, prolíná se to prakticky všemi výpověďmi svědků. A prakticky všichni svědci z řad sousedů hovoří o vzájemnosti konfliktů – svědkyně [REDACTED] dokonce uvedla, že se jí poškozená byla omluvit za láhev hozenou na stěnu jejich domu, protože mířila na manžela.
24. Všechny provedené důkazy tak dokumentují konfliktnost soužití obou, ale současně jednoznačně dokumentují i to, že nejen obžalovaný, ale i poškozená rozdmýčávala konflikty, její žárlivost či snahy o kontrolu obžalovaného rozhodně nevypovídají o oběti domácího násilí, stejně tak jako iniciace hádek z její strany. Poškozená byla obžalovanému sice slabším protivníkem, ale rozhodně nebyla pasivní obětí, naopak v řadě případů to byla ona, kdo potencoval konflikty, které vedly k následným fyzickým potyčkám, jejichž byla obětí. Je sice pravdou, že při pohledu z vnějšku a při zraněních, která poškozená utrpěla se může zdát, že byla pouhou obětí, ale taková interpretace odporuje skutkovým zjištěním, neboť ta svědčí v to, že ona sama pod vlivem alkoholu se dopouštěla jednání, které by bylo podřaditelné pod některé formy domácího násilí.
25. Jakkoli soud nedospěl k závěru, že obžalovaný se dopustil zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního řádu, nelze dospět k závěru, že jeho jednání nenaplnilo znaky skutkové podstaty jiného trestného činu. Události ze dne 15. 5. 2023 tak, jak jsou dokumentovány úředními záznamy policie o výjezdech a především záznamem volání na linku 158 v době kolem 13:50 hodin vedou k jednoznačnému závěru, že obžalovaný poškozené opakovaně vyhrožoval zabitím – především politím benzínem a zapálením, což v ní vzbudilo důvodnou obavu o její život. Soud znovu odkazuje na záznam zejména posledního telefonátu, jak je dokumentován v úředním záznamu na č. l. 260 – 264 (resp. na CD na č. l. 259 p. v. spisu), kde jsou velmi podrobně a v reálném čase zachyceny události onoho dne, jakkoli nahrávka zaznamenává pouze komunikaci poškozené s policejním orgánem. Obžalovaný i poškozená se k tomuto incidentu vyjadřovali pouze stručně v kontextu celého jejich soužití, stejně tak jako slyšení svědci, ať již jejich výpovědi zazněly v hlavním líčení či byly soudem čteny (především svědkyně [REDACTED]).
26. Obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty tím, že jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu.
27. K jednotlivým znakům skutkové podstaty soud uvádí následující.
28. Samotná povaha výhrůžky jako jednání, jež v osobě, vůči které je směřováno, vyvolají nebo jsou způsobily vyvolat důvodnou obavu z jejich uskutečnění, nevzbuzuje příliš pochybností. Ostatně jen stěží lze namítat, že pokud obžalovaný, při zohlednění jeho fyzické převahy, konfliktnosti jejich soužití, předchozího napadení a zjevné opilosti, vyhrožuje poškozené de facto upálením, vnímá poškozená tuto výhrůžku jako vážně míněnou a bezesporu cítí vyšší stupeň tísnivého pocitu ze zla, kterým je vyhrožováno (jak definuje důvodnou obavu komentářová literatura, viz např. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3624). Je sice evidentní, že míra patologie ve vztahu mezi obžalovaným a poškozenou je natolik intenzivní, že se nutně musí promítat do hodnocení jednotlivých střetů, míra úkornosti a pocitu nebezpečí, kterou vnímala poškozená je však pregnantně dokumentována záznamem hovoru na linku 158 a z něj je patrné, že poškozená byla vyděšená a považovala výhrůžky za reálné ohrožení.
29. V návaznosti na výše uvedené tak doplňuje, že objekt tohoto trestného činu je definován v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2017 sp. zn. 3 Tdo 1360/2017, který jej vymezuje

následovně: „*objektem trestného činu nebezpečného vyhrožování je zájem na ochraně jednotlivce proti některým závažným výhrůžkám, jejichž obsahem je usmrcení, těžká újma na zdraví nebo jiná těžkou újma. Vyhrožování musí být způsobilo vzbudit důvodnou obavu, kterou se rozumí vyšší stupeň tísnivého pocitu ze zla, kterým je vyhrožováno. Závěr, zda jde o výhrůžky způsobilo vzbudit důvodnou obavu z jejich uskutečnění, je nutné posuzovat na základě komplexního posouzení situace a je třeba je posoudit se zřetelem ke všem konkrétním okolnostem případu, zejména k povaze výhrůžky, k fyzickým a charakterovým vlastnostem pachatele ve srovnání s fyzickými a povahovými vlastnostmi poškozeného, k jejich vzájemnému vztahu apod.*“ V projednávaném případě tak lze jen stěží přehlédnout, že souvislost mezi jednáním obžalovaného, dlouhodobostí vyhrocených vztahů a řady událostí, které byly v podané obžalobě vyhodnoceny jako domácí násilí, a v tomto kontextu nabývá projednávaný skutek bezesporu obrysů výhrůžek, které mohly vzbudit reálnou obavu v poškozené.

30. Jednání obžalovaného je pak bezesporu jednáním úmyslným, což plyne již jen ze skutečnosti, že obžalovaný se v průběhu konfliktu užil aktivní násilí, byť proti dvěma. Nelze tedy učinit jiný závěr, než že obžalovaný jednal ve formě úmyslu přímého podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť poškozené bezesporu vyhrožovat chtěl a chtěl ji i zastrašit.

III. Druh a výměra trestu, ochranné léčení

31. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.
32. Obžalovanému polehčuje prohlášení viny ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem 2 výroku rozsudku, rovněž nelze přehlédnout, že obžalovaný se doznal i ke spáchání jednání popsaného pod bodem 1 výroku rozsudku, byť toto doznání bylo zahrnuto v původním prohlášení viny, které soud nepřijal. Obžalovaný však již v průběhu trestního řízení projevil poměrně značnou sebereflexi, nejenže formálně přijal odpovědnost za jednání, které je mu kladeno za vinu, ale dokonce za násilné jednání vůči poškozené, které se odehrávalo v průběhu jejich vztahu. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že syna poškozené, kterého vnímá do určité míry jako svého, podporoval v průběhu trestního řízení i finančně. Řešil také svou závislost na alkoholu absolvováním léčby, které sice není dosud dovršeno, avšak současně dokládá, že obžalovaným prezentovaná snaha po nápravě je vážně míněná. Shodně pak soud hodnotí i projevenou lítost nad svým chováním ve vztahu a násilím, kterého se dopouštěl na poškozené, kterou rovněž pokládá za upřímnou, neboť není jen formálním prohlášením vůči soudu, ale odráží se v chování obžalovaného, v řešení problémů s alkoholem, ale i v plnění povinností v souvislosti s dohledem probačního úředníka, či zasílání peněz synovi poškozené. Přitěžující okolností je naopak spáchání více trestných činů. Na tomto místě je však nutno poznamenat, že společenská škodlivost drogového deliktu je spíše nižší, neboť obžalovaný sice pěstoval rostliny konopí za účelem výroby drogy, avšak současně drogu pěstoval pro svou potřebu, nadto se jedná o marihuanu, tedy drogu nižší škodlivosti, přičemž při hodnocení povahy a závažnosti skutku nelze opominout aktuální společenskou debatu k legalizaci této drogy, byť se samozřejmě nikterak nedotýká trestnosti popisovaného jednání, nicméně nelze je zcela opominout zejména v kontextu navrhované novely trestního zákoníku. V případě přečinu nebezpečného vyhrožování pak společenská škodlivost projednávaného skutku nevybočuje z mezí běžných pro tento trestný čin.
33. Při úvahách o druhu trestu tak soud dospívá k jedinému možnému závěru, tedy že pro nápravu obžalovaného plně postačí výchovný trest, ostatně trest spojení s odnětím osobní svobody by byl zcela v rozporu s účelem trestu, jak je vymezen nejen trestním zákoníkem, ale i trestněprávní doktrínou. Náprava obžalovaného již započala, on sám začal měnit dosavadní způsob života a začal řešit spouštěče svého závadového chování, především tedy svou závislost na alkoholu. Zohlední-li soud i přístup obžalovaného a povahu a závažnost přečinů, z jejichž spáchání byl uznán vinným je na místě zvolit druh trestu, který lze vnímat jako nejmírnější, tedy trest odnětí

svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu. Tento trest na jednu stranu umožní soudu dohlížet nad chováním obžalovaného, na straně druhé je ale pro něj trestem, který jen nejméně zasáhne. Podstatou tohoto trestu je především vedení řádného života, tedy vyvarování se jakýchkoli deliktů. Současně však nelze opominout celý kontext skutkového děje, vývoj vztahu mezi poškozenou a obžalovaným, který vede soud k závěru, že bude nezbytné zesílit výchovné působení trestu a posílit metodickou práci s obžalovaným, aby mu bylo umožněno vytvořit si vzorce chování, které mu umožní reagovat na konfliktní situace bez užití různých forem násilí. Právě to je důvod, proč soud vyslovil nad obžalovaným dohled a proč jej současně zavázal povinností k absolvování resocializačního programu Tvá volba, tedy resocializačního programu přímo zaměřeného na rizikové chování, jeho příčiny a důsledky, což s ohledem na podstatu trestné činnosti a minulost obžalovaného je žádoucí. Obžalovaný bude konfrontován se svou trestnou činností, naučí se pracovat s rizikovými faktory, které ho k ní vedou, a reagovat na ně, aniž by se znovu dopustil závadového jednání.

34. Ochranná funkce trestu s ohledem na patologii vztahu mezi ním a poškozenou se promítla v povinnosti zdržet se jakéhokoli kontaktů s ní. Ostatně je zcela žádoucí, aby došlo k přerušení jakékoli interakce mezi nimi, což je zárukou, že bude zabráněno jakékoli případné eskalaci sporů, které by mohly mezi nimi vzniknout.
35. A konečně k výměře trestu. Soud se pohybuje v rozmezí trestní sazby jeden rok až pět let, tedy v sazbě pro čin nejpřísněji trestný. Je sice pravdou, že v kontextu výše uvedeného se může zdát ukládání trestu odnětí svobody na samé spodní hranici trestní sazby je mírným, avšak soud poukazuje jednak na prohlášení viny obžalovaným, jeho doznání a konečně také na nižší společenskou škodlivost drogového deliktu. Za situace, kdy jedinou přitěžující okolností je spáchání dvou přečinů, avšak převažují okolnosti polehčující, je s ohledem na absolutní výměru uloženého trestu trest odnětí svobody v délce jednoho roku zcela adekvátní reakcí na chování obžalovaného. V délce zkušební doby se pak promítla potřeba dlouhodobější práce s obžalovaným, který pouze řádným životem a splněním všech povinností vyplývajících z uloženého dohledu, či resocializačního programu, stejně tak jako respektováním zákazu kontaktování poškozené prokáže, že uložený výchovný trest je dostatečným k dovršení jeho nápravy.
36. Současně soud uložil obžalovanému i trest propadnutí věci. Ostatně v případě částí rostlin konopí soud tento trest uložit ve smyslu platných právních předpisů musí, neboť se jedná o věc, kterou obžalovaný drží v rozporu s jiným právním předpisem.
37. Za zcela nepostradatelný prvek, který doplní uložený trest a současně bude klíčovým pro nápravu obžalovaného, považuje soud uložené ochranné léčení protialkoholní ve formě ambulantní.
38. Nelze přehlédnout, že významným spouštěčem závadového chování obžalovaného je abusivní alkohol. Ostatně i znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie dospěla k závěru, že uložení tohoto ochranného opatření je zcela na místě. Zvládnutí závislosti na alkoholu je totiž zcela klíčovým předpokladem nápravy obžalovaného a jeho začlenění se do většinové společnosti. Jakkoli obžalovaný již léčbu podstoupil, je k ní motivován, současně nelze přehlédnout, že významným impulsem ke změně jeho náhledu na nadužívání alkoholu bylo právě trestní řízení. I se zohledněním zpráv z léčby jeho závislosti, kdy úspěšně absolvoval terapii a nyní je v doléčovací fázi, nelze přehlédnout, že probíhající léčba byla známa i znalkyni, přesto se neodrazila na doporučení uložení ochranného opatření. Nadto je třeba zdůraznit, že závislost na alkoholu je ve své podstatě neléčitelnou, terapií je abstinence a vytvoření a upevnění náhledu na ni. Právě s ohledem na charakter motivace klíčové je nezbytné upevnění motivace a její zvnitřnění, právě proto je na místě uložit toto ochranné opatření. Ochranné léčení nařazené soudem má totiž oproti běžné léčbě jeden klíčový prvek, a tím je, že obžalovaný jej sám, z vlastní vůle, nemůže ukončit. Soud je proto přesvědčen, že pouze tato, byť do určité míry vnucená, léčba mu poskytne možnost zvládnout jeho závislost na alkoholu a tím se do budoucna vyvarovat dalšího závadového jednání. Co se týče charakteru léčby a její formy akceptoval soud názor

znalkyně. Ze závěrů znaleckého zkoumání je zřejmé, že obžalovaný se potýká se závislostí na alkoholu již delší dobu, avšak po tíhou trestního řízení přistoupil k jejímu řešení, při léčbě spolupracuje a dle zpráv z centra ANA, kde ji absoljuje je zodpovědný a spolehlivý, proto je ambulantní forma zcela dostačující.

IV. Náhrada škody

39. K trestnímu řízení se řádně a včas se nárokem na náhradu škody připojila poškozená [REDAKCE] s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200 000 Kč.
40. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 trestního řádu), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.
41. S ohledem na skutečnost, že v trestním řízení došlo k zásadní změně právní kvalifikace jednání obžalovaného, jak bylo podrobně popsáno výše a obžalovaný nebyl uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, ale toliko jediným z palety žalovaných útoků, které teprve ve svém souhrnu měly tvořit žalovaný zločin, dospěl soud k názoru, že nelze rozhodnout o otázce nemajetkové újmy poškozené.
42. Soud totiž nemohl přehlédnout patologii vztahu poškozené a obžalovaného a z toho plynoucí dopady do života obou jmenovaných. Pokud by nyní měl soud rozhodnout o odškodnění nemajetkové újmy způsobené poškozené útokem ze dne 15. 5. 2023, nelze tak učinit bez znaleckého posudku, který jednak popíše osobnost poškozené, její strukturu a z toho vyplývající dopady jednání obžalovaného, z něhož spáchání byl uznán vinným. Soud tedy nemá dostatek podkladů pro rozhodnutí, další dokazování však sahá daleko nad rámec trestního řízení, a proto poškozenou odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce

tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 18. dubna 2024

Mgr. Veronika Novotná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.06.2024. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 18.09.2024.

